

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਧੂਰਤੁ ਸੋਈ ਜਿ ਧੁਰ ਕਉ ਲਾਗੈ ॥ ਸੋਈ ਧੁਰੰਧਰੁ ਸੋਈ ਬਸੁੰਧਰੁ ਹਰਿ ਏਕ
ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਪਾਗੈ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਲਬੰਚ ਕਰੈ ਨ ਜਾਨੈ ਲਾਭੈ ਸੇ ਧੂਰਤੁ ਨਹੀ ਮੂੜਾ ॥ ਸੁਆਰਥੁ
ਤਿਆਗਿ ਅਸਾਰਥਿ ਰਚਿਓ ਨਹ ਸਿਮਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਰੂੜਾ ॥ ਸੋਈ ਚਤੁਰੁ ਸਿਆਣਾ ਪੰਡਿਤੁ ਸੇ ਸੂਰਾ ਸੇ
ਦਾਨਾਂ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਨਾਨਕ ਸੇ ਪਰਵਾਨਾ ॥੬੭॥੬੦॥ {ਪੰਨਾ 1221}

ਪਦਅਰਥ:- ਧੂਰਤੁ—{DuqL} ਚਤੁਰ। ਸੋਈ—ਉਹੀ ਮਨੁੱਖ। ਜਿ—ਜਿਹੜਾ। ਧੁਰ ਕਉ—ਸਭ ਦੇ ਮੂਲ ਦੀ
ਚਰਨੀ। ਧੁਰੰਧਰੁ—ਭਾਰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲਾ, ਮੁਖੀ। ਬਸੁੰਧਰੁ—{vsu—ਧਨ} ਧਨ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਧਨੀ।
ਪਾਗੈ—ਮਸਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।॥ ਰਹਾਉ।

ਬਲਬੰਚ—ਠੱਗੀਆਂ। ਧੂਰਤੁ—ਚਤੁਰ, ਮੂੜਾ—ਮੂਰਖ। ਸੁਆਰਥੁ—ਆਪਣੀ (ਅਸਲ) ਗਰਜ਼। ਅਸਾਰਥ—
ਘਾਟੇ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਵਿਚ। ਰੂੜਾ—ਸੁੰਦਰ।॥

ਸੂਰਾ—ਸੂਰਮਾ। ਦਾਨਾਂ—ਸਿਆਣਾ (wise)। ਜਿਨਿ—ਜਿਸ (ਮਨੁੱਖ) ਨੇ। ਪਰਵਾਨਾ—ਕਬੂਲ।॥

ਅਰਥ:- ਹੇ ਭਾਈ! ਉਹੀ ਮਨੁੱਖ (ਅਸਲ) ਚਤੁਰ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਜਗਤ ਦੇ ਮੂਲ-ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਜੁੜਿਆ ਰਹਿੰਦਾ
ਹੈ। ਉਹੀ ਮਨੁੱਖ ਮੁਖੀ ਹੈ ਉਹੀ ਮਨੁੱਖ ਧਨੀ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਸਿਰਫ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪਿਆਰ-ਰਸ ਵਿਚ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦਾ
ਹੈ।॥ ਰਹਾਉ।

ਪਰ, ਹੇ ਭਾਈ! ਜਿਹੜਾ ਮਨੁੱਖ (ਹੋਰਨਾਂ ਨਾਲ) ਠੱਗੀਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਉਹ ਆਪਣਾ ਅਸਲ) ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ,
ਉਹ ਚਤੁਰ ਨਹੀਂ ਉਹ ਮੂਰਖ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਗਰਜ਼ ਛੱਡ ਕੇ ਘਾਟੇ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਰੁੱਝਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ,
(ਕਿਉਂਕਿ) ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਦਾ।॥

ਹੇ ਭਾਈ! ਉਹੀ ਮਨੁੱਖ ਚਤੁਰ ਤੇ ਸਿਆਣਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਮਨੁੱਖ ਪੰਡਿਤ ਸੂਰਮਾ ਤੇ ਦੱਾਨਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ
ਵਿਚ ਟਿਕ ਕੇ ਹਰਿ-ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਹੈ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਉਹੀ ਮਨੁੱਖ (ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ) ਕਬੂਲ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ।॥ 67। 90।